Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare Nr 22.
Scrisori nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciurĭ:
Brașovŭ, piața mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Oto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Prețul inserțiunilorŭ: o seria garmondŭ pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina III-a o seria 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta“ iese în fie-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Brașovŭ:
la administrațiune, piața mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ și inserțiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 230. Brașovŭ, Mercurĭ 19 (31) Octomvrie 1888.

Brașovŭ, 18 Octomvrie v.

Alegerile pentru camera deputațilorŭ în România s'au terminatŭ.

Resultatulŭ alegerilorŭ este în tóte trei colegiele electorale favorabilŭ guvernului, care a obținutŭ o majoritate neașteptatŭ de mare, cum póte n'a credutŭ nicĭ guvernulŭ, nicĭ aderenții lui.

Nu mai încape îndoială, că proiectele de legĭ ce încă înainte de alegerĭ le-a publicatŭ guvernulŭ în fóia oficială, pentru ca sĕ cunóscă poporulŭ românŭ intențiunile lui, au ajutatŭ fórte multŭ a predispune spiritele în favórea lui.

Astfelŭ proiectulŭ de lege privitorŭ la resolvarea cestiunei agrare, care o menitŭ a regula pe base mai drepte raporturile dintre marii și micii proprietarĭ și a da pămênturĭ în condițiunĭ fórte avantagiósa ccelei părțĭ din poporațiunea rurală, care era lipsită de proprietate; apoi proiectele de lege privitóre la reformarea administrățiunei civile și militare, la îmbunătățirea stărilorŭ justiției; în fine avêntulŭ ce l'a luatŭ esportulŭ în timpulŭ din urmă, făcênd sĕ scadă agio în mĕsură neașteptatŭ de mare: tóte acestea au contribuitŭ a întări posițiunea guvernului și a'i asigura în alegerĭ succesulŭ, despre care ne-a informatŭ firulŭ telegraficŭ și diarele din România.

Ce privesce înfrângerea partidei naționale-liberale a d-lui Ionŭ Brătianu și gréua perdere ce a suferit'o în alegerĭ, e în eróre „Budapester Tagblatt“, décă se încércă a-o atribui, între altele, unorŭ pretinse simțĕminte „rusofile“ ale ei. Fóia unguréscă, precum se vede, e rĕu informată despre cele ce se petrecŭ în România și mai cu sémă despre înclinările și direcțiunea diferitelorŭ partide.

Partidele din România, fiă națională-liberală orĭ liberală-independentă, fiă conservatóre orĭ junimistă, nu potŭ fi dispuse a se face códa toporului vr'unei puterĭ din afară. Fiecare simte, că interesele de viéță ale țĕrii trebue sĕ fiă mai presusŭ de orĭ ce considerațiune esterióră și că fiăcare trebue sĕ fiă amica acelei puterĭ, care nu voesce rĕulŭ țĕrii, și inimica celeia, care tinde la dĕrĕpănarea ei.

Schimbarea atâtŭ de mare în situațiunea partidelorŭ și înlocuirea guvernului liberalŭ cu celŭ junimistŭ se póte atribui numai și numai cestiunilorŭ de politică internă; orĭ-ce guvernŭ, ca și partidele, ia posițiunea ce o crede favorabilă și potrivită intereselorŭ regatului și ale poporului românŭ.

Acésta este părerea și credința tuturorŭ ómenilorŭ de bine din România. Dér foile streine caută sĕ dea lucrurilorŭ explicarea ce le convine. Ele susținŭ adecă, că ce privesce armata și politica esterióră Regele Carolŭ șĭ-a reservatŭ espresŭ la formarea cabinetului Rosetti-Carp dreptulŭ de a-le conduce singurŭ, adecă unŭ felŭ de dictatură, ce nu ar corĕspunde nicĭdecum lealei atitudinĭ constituționale dovedită în tóte împrejurările de capulŭ statului românŭ.

Se va vedé în curêndŭ, décă resultatulŭ alegerilorŭ din urmă vorŭ aduce orĭ nu cu sine și vre-o schimbare în guvernŭ în favorulŭ vechilorŭ conservatorĭ. Dér orĭcum s'ar modifica guvernulŭ după alegerĭ, elŭ nu se va puté susține decâtŭ numai representândŭ adevĕratele interese ale țĕrii în afară ca și înăuntru.

„Agitațiunĭ panslaviste“.

„Budap. Hirlap“ a primitŭ din Ungaria de sudŭ o comunicare de următorulŭ cuprinsŭ:

In localitatea slavonă de băi Iankova s'a ținutŭ de curêndŭ o mare întrunire de „agitatorĭ panslaviștĭ“, la care au asistatŭ și mulțĭ Rușĭ. Pertractările au duratŭ mai multe dile cu ușile închise. Din Ungaria au luatŭ parte mai alesŭ Sêrbĭ; s'a desbătutŭ asupra programului din Becĭcherecul mare și asupra celui din Chichinda mare, precum și asupra proiectului unui nou programŭ. Scopulŭ principalŭ însĕ alŭ întrunirei a fostŭ, de a transfera în Slavonia si în Sirmia vatra agitațiunei pansêrbescĭ și panslaviste și de aci a o lăți cu tótă energia în statele balcanice. Din singuratice resturĭ de acte se póte cunósce, că întrunirea s'a servitŭ pentru proiectele ei de o scriere secretă. Visitatorii străinĭ aveau fórte mulțĭ banĭ. Fisolgăbirĕulŭ din Șemlin, Levin Chavrak, a primitŭ o arătare oficială.

Proclamațiunea regelui Serbiei.

Cu privire la proclamațiunea ce Regele Milan a adresat'o poporului sêrbescŭ, ee telegrafiază din Belgradŭ către „Politische Correspondenz“:

In proclamațiune, Regele invită națiunea sêrbă sĕ se pună în complectă armonia cu suveranulŭ înălțândŭ în 1889, cu ocasiunea aniversărei bătăliei dela Kossova (1389), unŭ monumentŭ demnŭ de a reaminti acéstă dată, votândŭ o nouă constituția și stabilindŭ ast-felŭ o basă solidă și nestrămutată, pe care statulŭ și națiunea sêrbă vorŭ puté prospera fără piedecĭ, libere și independente. Prin urmare, regele ordonă alegerĭ generale pentru 20 Noemvre st. v. și convócă marea Scupcină pentru 1 Decemvre st. v. la Belgradŭ. Proclamațiunea invită pe Sêrbĭ sĕ profite de lecțiunile trecutului pentru a evita nouĕ erorĭ și esprimă convingerea, că Serbia nu este amenințată din afară.

Tóte puterile europene voiescŭ pacea. O politică de recunóscere sinceră a faptelorŭ îndeplinite, rĕspunde dorințelorŭ Europei, și acéstă politică face sĕ avemŭ bune și amicale relațiunĭ reciproce cu cele douĕ puternice imperii vecine guvernate de împĕratulŭ Franciscŭ Iosifŭ și de Sultanulŭ Abdul-Hamid, de care suntemŭ legațĭ prin numeróse interese comune. Acéstă linia de purtare, pe care regele a înaugurat'o personalminte și pe care o dirige de când cu marile evenimente din Orientŭ, atuncĭ când Țarulŭ Alexandru II venì sĕ libereze pe popórele creștine cu prețulŭ sângelui copiilorŭ Rusiei, și când armata mea combătù cu vitejiă pentru liberarea patriei, este basată pe trebuințele păcei Europei, ce suntŭ identice cu trebuințele Serbiei, care aspiră la desvoltarea sa pacĭnică.

Dér adĭ Serbia este amenințată de aceeașĭ primejdiă, care provocà odinioră decadența sa. Imperiulŭ sĕu în evulŭ mediu dispărù într'adevĕrŭ din causa discordiilorŭ sale interióre. Prima nóstră datoriă este decĭ de a fini cu discordiile nóstre dinăuntru, pentru a asigura noului statŭ sêrbŭ o eră nouă de prosperitate și de mărire prin mijloculŭ unei viețĭ sănĕtóse și bine regulate. Serbia are trebuință înainte de tóte de lucrare seriósă, ea trebue sĕ sprijinéscă echilibrulŭ bugetului sĕu, și prin economii sĕ satisfacă trebuințele sale și sĕ îndeplinéscă obligațiunile sale. O constituția aședată pe nouĕ base póte sĕ asigure buna stare a statului. Constituția actuală nu este opera regelui, care cu tóte astea a apĕrat'o în totdéuna într'unŭ modŭ energicŭ. Regele crede, că a 500-a aniversare a decadenței Serbiei va inspira tuturorŭ partidelorŭ politice voința d'alŭ ajuta în elaborarea constituției; ele vorŭ îndeplini astfelŭ dorința regelui și a poporului, carĭ de multŭ timpŭ aspiră sĕ întindă drepturile politice și civile ale țĕrii.

Divorțulŭ Regelui Milanŭ.

Modulŭ cum s'a desfăcutŭ căsĕtoria părechei regale sêrbescĭ, printr'unŭ simplu comunicatŭ în fóia oficială subscrisŭ de Mitropolitulŭ Teodosiu din Belgradŭ, a produsŭ adêncă consternațiune în Serbia întrégă, de asemenea și publicarea scrisorei, prin care Regele Milanŭ a cerutŭ Mitropolitului sĕ decidă divorțulŭ, a influințatŭ spiritele în defavorulŭ Regelui. Pirociapaț, representantulŭ Reginei Natalia în acéstă afacere, are intențiunea sĕ protesteze la Patriarchulŭ din Constantinopolŭ contra decisiunei autocratice a Metropolitului Serbiei.

Nu puțină indignațiune a produsŭ și

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“

(1)

Iléna Sandului.

Novelă din poporŭ.

I.

Tómna bătea la ușe. O puteai cunósce de pe scârțăitulŭ carĕlorŭ ce duceau păpușoiulŭ dela hotarŭ la casele muncitorilorŭ țĕranĭ. De-alungulŭ satului s'audia plescăitulŭ flăcăilorŭ din bicie și horile lorŭ; ciripirile de dragoste și de jale ale pasĕrilorŭ, ce'șĭ luau diua bună dela Ardélŭ, și cârdurĭ de cióre pe vêrfurĭ de plopĭ cu plisculŭ către sórele ce da spre apunere, cârăindŭ după hrană.

Florea lui Popicŭ alăturĭ de doi boulenĭ mâna, cu biciulŭ pe umĕrŭ, carulŭ împovăratŭ cu păpușoiu. Îi era parcă silă de sine însușĭ, căcĭ nu scotea o vorbă, nu da glasŭ gurei, cum facŭ flăcăii pe vremea căratului de grâu și păpușoiu. Încolea Florea lui Popicŭ era voinicŭ și frumosŭ feciorŭ. Avea șerparŭ cu ținte, pălăriă ințundrată și cămașe cusută cu firŭ. Inima îi era bună și firea potrivită. Uneorĭ scia sĕ fiă și sumețŭ; și nu-i ședea rĕu, căcĭ dóră elŭ era feciorulŭ bogătanului Popicŭ, care ținea arênda satului și care, fiindŭ omŭ chibzuitŭ și muncitorŭ, parcă era făcutŭ pentru avere. Multŭ norocŭ era în lume când s'a născutŭ Popicŭ, multŭ! Sĕracŭ la începutŭ, crescù feciorŭ holteiu și se băgà slugă și din slugă cu vremea a ajunsŭ sĕ fiă bogatulŭ satului. Așa dă Dumnedeu omului cuminte. Elŭ numĕra optŭ boi în bătĕtură, suta de oi la câmpŭ și șésedecĭ de jugĕre în hotarulŭ Popescilorŭ.

Apropiându-se de satŭ, deodată se tredì Florea lui Popicŭ din gândurile lui. Scuturà odată din capŭ, și luândŭ biciulŭ de pe umĕrŭ plesnì odată boulenii și se suì pe ciglău. Florea simția, că parcă i-se sdrobesce inima de ceva, parcă îi furnică prin minte felŭ de felŭ de chipurĭ ce nu și-le mai póte uita, de când i-s'a datŭ prilejulŭ sĕ mĕsóre drumulŭ cu pașii trecêndŭ pe lângă casa Sandului. Elŭ nu se scia stăpânŭ pe sine, nicĭ nu se putea pricepe de ce e așa, cum este. Scia numai, că tómna-i la ușe, tómna, care trebuia sĕ-lŭ ducă în cătăniă. Și când se gândea elŭ la acestea, i-se amăra sufletulŭ, i-se clăteau creerii în capŭ și nu scia încătrău sĕ dea. Chipulŭ Ilenei i-se înfățișa în figura fiăcărei fete ce-o întêlnia pe drumŭ și i-se părea că'lŭ înghite pămêntulŭ gândindŭ, că trebue sĕ facă ce nu vré și sĕ guste ceea ce pentru elŭ nu era decâtŭ amărăciune.

Ca ne alte dățĭ, lui Florea i-se părea satulŭ așa de pustiu, așa de fără viéță. Elŭ, care nicĭ-odată nu era scosŭ din veseliă, și la jocŭ și la clacă când se întêmpla s'o scótă tată-sĕu pe Iléna era celŭ dintâiu care făcea gură și hazŭ ér când era singurŭ îșĭ făcea așa elŭ de elŭ voiă bună, și cu pălăria trântită colea pe ureche, horia și fluera, de-țĭ era dragŭ sĕ-lŭ vedĭ și sĕ-lŭ ascultĭ.

Acum însĕ Florea lui Popicŭ, crescutŭ parcă totŭ la icóne, moțăia cu capulŭ pe ciglău ș'abia rarŭ de'lŭ audiai strigândŭ pe boulenii grăsulii, cu córne îmbourate și cu codĭ lungĭ și stufóse.

Abia ajunsŭ acasă, desjugà boii, chiămà pe Mărina sĕ'i ajute, și când însĕra păpușoiulŭ era pusŭ în coșerŭ.

Multe ar fi voitŭ elŭ sĕ'i dică Mărinei, dér nu-lŭ lăsa inima, nu, mai alesŭ că scia, că Ileana Sandului e pismuită pentru ochii ei, pentru obrajii ei, pentru odórele ei. Tăcù decĭ Florea și cu tăcerea deodată simția, că i-se înădușe suflarea și-i ferbe capulŭ de atâta opintélă. Intr'unŭ târdiu însĕ, feciorulŭ lui Popicŭ, ne mai putêndu-se stăpâni, dise:

„Ce e adĭ Mărină, Marțĭ, séu Miercurĭ?“

„De ce întrebĭ, verișorule? Ai vrea sĕ scii décă eșimŭ de séră cu furca?“ dise dreptŭ rĕspunsŭ óchesa Mărină.

„Nu, am vrutŭ numai sĕ sciu, décă e postŭ adĭ orĭ ba?“

„Décă e Marțĭ póte, décă e Miercurĭ nu“, rĕspunse cu hohotŭ Mărina.

destituirea Episcopilorŭ Demetriu din Nișŭ și Nicanor din Cacak, sub pretextŭ de „renitențĕ“, fiindcă n'au voitŭ sĕ calce legile bisericescĭ pronunțândŭ divorțulŭ după cum pretinde Regele.

Aprópe întrégа pressă européná e de acordŭ în părerea, că urmările divorțului vorŭ fi neplăcute pentru Milanŭ, care a găsitŭ cu cale sĕ încerce a potoli spiritele printr'o proclamațiune.

„Novoje Vremja“, vorbindŭ despre divorțulŭ regelui Milanŭ, îlŭ numesce unŭ actŭ ilegalŭ și imoralŭ, care înjosesce și biserica autocefală sêrbéscă și o umilesce. Poporulŭ sêrbescŭ va aprețіa cum se cuvine puterea acestei binecuvêntărĭ archiepiscopescĭ și vomŭ trăi sĕ vedemŭ resultatulŭ acestei „binecuvêntărĭ.“ Acum este fiă-care lămuritŭ, că Regele Milanŭ n'a pututŭ aduce nicĭ unŭ faptŭ și nicĭ unŭ temeiu legalŭ d'a se despărțĭ de soția sa. Probabilŭ, că elŭ s'a înarmatŭ la Dunăre cu tóte mijlócele contra nemulțămirei poporului sêrbescŭ. Tóte mergŭ se pare spre realisarea țĕlurilorŭ austro-ungare de a face din Serbia o satrapiă austriacă. Pe regele Milanŭ precum și pe Mitropolitulŭ sêrbescŭ îĭ vorŭ ajunge drépta rĕsplată.

SCIRILE DILEI.

Din Timișóra se telegrafiază diarelorŭ unguresci, că d-lŭ *Iosifŭ Petrescu*, preotulŭ românŭ din *Remetea*, ar fi fostŭ suspendatŭ din oficiu din partea episcopului din Aradŭ, oprindu-i-se totdeodată și léfa. „Kolozsvar“ reproducêndŭ scirea acésta dice: „Petrescu este acela, care într'o predică ținută la Crăciunulŭ anului trecutŭ către credincioșiĭ sĕĭ, s'a rugatŭ luĭ Dumnedeu pentru învingerea armelorŭ rusescĭ, pe Maghiarĭ i-a numitŭ veniturĭ, dicêndŭ că va veni vremea, când pe câțĭva Ungurĭ îĭ vorŭ spêndura, fiindcă usurpéză acum drepturile Românilorŭ. Când însĕ presa maghiară a atrasŭ atențiunea procuraturei asupra acestorŭ uneltirĭ, Petrescu a avutŭ cutezanța a intenta procesŭ de presă contra uneia din aceste foi. Norocŭ însĕ, că la admoniarea superiorilorŭ sĕĭ, și-a retrasŭ numai decâtŭ pâra. De uneltirĭ însĕ nu s'a lăpĕdatŭ, ci din nou a începutŭ sĕ agiteze, așa că în fine chiar și credincioșilorŭ luĭ li-s'a urîtŭ de elŭ și l'au denunțatŭ. Petrescu a fostŭ suspendatŭ pe basa denunțărei propriilorŭ luĭ credinciosĭ și se speră, că suspendarea va fi definitivă“.

Așteptămŭ ca „Biserica și Șcóla“ din Aradŭ sĕ dea lămurirĭ în acéstă privință și sĕ nu lase a fi sedusă lumea de năsdrăvăniile foilorŭ unguresci.

*

In adunarea ordinară de tómnă a comitetului administrativŭ din comitatulŭ *Huniedora* s'a votatŭ pentru patru anĭ unŭ aruncŭ de dare de 2% pentru fondulŭ de pensiune alŭ funcționarilorŭ, alŭ servitorilorŭ dela oficiĭ, precum și alŭ vĕduvelorŭ și orfanilorŭ lorŭ. Se scie că și acestŭ comitatŭ este locuitŭ mai numai de Românĭ, ér funcționarii suntŭ aprópe esclusivŭ Maghiarĭ; lucrulŭ decĭ se esplică de sine. Mai amintimŭ, că adunarea a hotărîtŭ sĕ se trimită și din partea acestui comitatŭ, precum se va trimite din partea comitatului Cojogna, o adresă către ministrulŭ de culte și instrucțiune publică, cerêndu-i sprijinulŭ pentru împedecarea concubinatelorŭ.

*

Cetimŭ în „Familia“: „D-lŭ *Alesandru Farra*, fostŭ consulŭ generalŭ alŭ României în Budapesta, a părăsitŭ capitala Ungariei dimpreună cu familia sa Duminecă la 21 a curentei. D-lŭ Farra și familia sa au cuprinsŭ unŭ locŭ distinsŭ în societatea din Budapesta, de aceea mulțĭ eșiră la gară sĕ îĭ dică adio; acolo a fostŭ și consululŭ generalŭ alŭ Angliei, ér colonia română s'a presintatŭ în numĕrŭ mare. Ca semnŭ de considerațiune deosebită, ce a însuflatŭ d-na Maria Farra prin virtuțile sale private, dómnele române din Budapesta i-au oferitŭ la plecare o splendidă corfiță de florĭ. Ne bucurămŭ d'a afla, că fosta consulésă generală română a datŭ frumóse dovedĭ de virtuțile femeii române și că Românele de acolo au cunoscutŭ și aprețiatŭ meritele sale. Dea Dumnedeu sĕ avemŭ totŭ femei române esemplare! Noulŭ consulŭ generalŭ și-a ocupatŭ postulŭ.“

*

Culesulŭ viilorŭ atâtŭ în *părțile Albei-Iulie*, câtŭ și în întregŭ *comitatulŭ Tĕrnavei micĭ* a datŭ în anulŭ acesta róde nu prea bogate în ceea ce privesce cantitatea, dér fórte satisfăcĕtóre în ceea ce privesce calitatea. Conchidêndŭ dela puterea mustului, se crede că vinulŭ de éstŭ anŭ va fi unulŭ din cele mai bune vinurĭ.

*

Jasa Tomicĭ, redactorulŭ diarului sêrbescŭ „Zastava“, ce apare în Neoplanta, a avutŭ dilele acestea *unŭ procesŭ de pressă* pentru „delictulŭ de ațițare contra națiunei maghiare“. Scrierea incriminată a fostŭ o broșură scrisă de Tomicĭ, întitulată „Are poporulŭ lipsă de politică?“ În acéstă broșură Tomicĭ arată, că poporulŭ și mai alesŭ poporulŭ sêrbescŭ din patriă are mare lipsă a se amesteca în politică, critică guvernulŭ și politica luĭ economică și financiară cu care ocasiune procurorulŭ susține, că ar fi comisŭ și delictulŭ de ațițare contra Maghiarilorŭ. Broșura s'a tipăritŭ în 2000 de esemplare, dér a fostŭ confiscată mai nainte de a se fi lățitŭ între poporŭ. Imprejurarea acésta a îndemnatŭ pe juriulŭ din Budapesta, unde s'a ținutŭ pertractarea, ca sĕ-lŭ achite pe Tomicĭ, declarându-lŭ *nevinovatŭ*.

*

La 15 (27) Octomvre s'au vêndutŭ la licitațiă de către oficiulŭ solgabirĕescŭ din *Mercurea* vr'o 27 de *porcĭ confiscațĭ*, carĭ au fostŭ întroduşĭ aci, cum se dice, din *România* ca contrabandă.

*

Orașulŭ *Tĕrgu-Mureșului*, fiindŭ contra proiectului de lege pentru rĕscumpĕrarea regalielorŭ, a adresatŭ guvernului o petițiune, în care se dice, că acelŭ proiectŭ, de se va vota așa cum s'a făcutŭ, va fi o fatală lovitură pentru orașele libere și pentru comunele libere din Săcuime, aducêndu-le la bancrută, ceea ce pentru interesele statului și anume ale „statului maghiarŭ“ ar fi regretabilŭ. Orașele arŭ fi atuncĭ incapabile sĕ mai suporte sarcinele de totŭ felulŭ și sĕ-șĭ susțină șcólele fără ajutorulŭ statului.

Cum vedemŭ, nu atâtŭ interesele poporațiunii se accentuéză, câtŭ interesele curatŭ maghiare, fiindŭ vorba de interesele „statului maghiarŭ.“

*

Concertulŭ frațilorŭ Szabó. Duminecă séra în 28 Octomvre a. c., au datŭ tinerii artiștĭ în citeră și Arion-vióră *Bela și Stefanŭ Szabó* unŭ concertŭ în sala otelului Nr. 1. Programulŭ a fostŭ fórte alesŭ, conținêndŭ, pe lângă frumóse compozițiunĭ de ale luĭ Bela Szabó, încă și piese de Leonard și Vieuxtemps. Publiculŭ destulŭ de numĕrosŭ, a arĕtatŭ mulțumirea sa prin vii aplause. Alesulŭ programŭ s'a esecutatŭ pe Arionŭ-vióră, care este unŭ instrumentŭ în forma unei vióre, dér mai mare, avêndŭ 5 córde acordate în quinte. Ea este o propriă invențiune. Córdele suntŭ de metalŭ fórte finŭ și se facŭ sĕ sune printr'unŭ arcŭ (ca și la vióră). Gâtulŭ instrumentului e înfășuratŭ cu nisce legăturĭ de alamă, carĭ represéntă scala chromatică. Deșĭ acestŭ instrumentŭ e greu de mânuatŭ, totușĭ virtuositatea tênĕrului Bela și ușurința în predare împreunatŭ cu o perfectă technică, facŭ ca dênsulŭ sĕ pótă esecuta cu finŭ sentimentŭ și cu deplinŭ și răpitorŭ efectŭ cele mai grele piese de Vieniavsky, Vieuxtemps, Paganini etc. Acompaniarea pe citeră a esecutat'o fratele sĕu celŭ mai mare Stefanŭ, cu o deosebită abilitate și cu o escelentă technică. Ambii artiștĭ au călĕtoritŭ deja prin mai multe țĕrĭ, așa de pildă prin Elveția, Tirolŭ, Franța ș. a. unde în totŭ loculŭ au culesŭ laude. Acum intenționéză frații Szabó a călĕtori prin orașele din România. Le dorimŭ bunŭ succesŭ!

Afacerea procesului generalului Doda.

In numĕrulŭ trecutŭ alŭ foiei nóstre publicarămŭ telegrama, prin care ni se comunică scirea, că Curia regéscă a respinsŭ recursulŭ de nulitate făcutŭ de apĕrătorulŭ Carolŭ Eötvös, advocatŭ și deputatŭ dietalŭ, contra sentinței de condamnare, prin care tribunalulŭ r. din Aradŭ, ca judecătoriă de pressă, pe basa hotărîrei curții cu jurațĭ dela 17 Septemvre n. c., a condamnatŭ pe d-lŭ generalŭ Traianŭ Doda la 2 anĭ închisóre și 1000 fl. amendă.

Pertractarea curiei a duratŭ dela orele 10 a. m. până la 1 p. m.; s'a cetitŭ mai ântêiu imprimatulŭ incriminatŭ, pe care Doda îlŭ adresase în formă de scrisóre alegĕtorilorŭ sĕĭ, după acésta s'a cetitŭ sentința judecătoriei de pressă din Aradŭ și în urmă recursulŭ de nulitate, împreună cu comitiva tribunalului din Aradŭ. Curia a respinsŭ în fine recursulŭ de nulitate sub cuvêntŭ, că nicĭ unulŭ din cele 11 puncte cuprinse în acelŭ recursŭ nu ar fi motivatŭ și basatŭ pe lege, ér procederea judecătoriei de pressă din Aradŭ, după cum spunŭ foile unguresci, Curia o află corectă până și în cele mai micĭ amĕnunte; totŭ asemenea află corectă și corĕspundĕtóre legilorŭ și mĕsurarea pedepsei. La pertractarea Curiei a fostŭ de fașă și apĕrătorulŭ C. Eötvös, precum și la anunțarea sentinței, în care rêndŭ pe rêndŭ se combatŭ punctele recursului de nulitate, precum urméză:

Nu este adevĕratŭ, că juriulŭ s'a constituitŭ necorectŭ, pentru că constituirea s'a făcutŭ cu ușile deschise și corĕspundĕtorŭ tuturorŭ regulelorŭ existente. In decursulŭ pertractării jurații n'au pututŭ comunica cu publiculŭ.

Curia a respinsŭ obiecțiunea, că acusatulŭ, după ce apĕrătorulŭ sĕu n'a fostŭ ascultatŭ din partea tribunalului, a fostŭ eschisŭ cu totulŭ dela esercitarea dreptului de apĕrare, deórece este diametralŭ opusă cu disposițiunile §-lui 81 din procedura de pressă, care pretinde necondiționatŭ ca acusatulŭ sĕ fiă de față. Paragrafulŭ acesta eschide cu totulŭ substituirea.

Enunțarea principială cuprinsă în ordinațiunea dela 5 Iulie 1867, că fără acusatŭ nu se póte ține pertractare finală, încă exclude cu totulŭ înlocuirea și representarea prin altulŭ; totŭ la acésta se referesce și § 41 din procedura de pressă, care prescrie, că acusatulŭ trebue sĕ stea față în față cu jurații, pentru ca aceștia sĕ'i vadă fața și mișcările, care încă potŭ avé influență asupra causei. Tóte acestea dovedescŭ principiulŭ presenței imediate și excludŭ pe acela alŭ substituirii.

Obiecțiunea, că nu s'a concesŭ apĕrătorului sĕ legitimeze absența acusatului, stă în contradicere cu faptele, pentru că din arătarea tribunalului și din protocolulŭ pertractării nu se vede, că apĕrătorulŭ ar fi voitŭ sĕ legitimeze absența acusatului, ci că elŭ a voitŭ numai sĕ-lŭ apere, ceea ce judecătoria de pressă n'a admisŭ.

Este falsă aserțiunea, că jurații n'au

„Nu te pricepŭ.“

„Nu vreĭ.“

„Vrĕu, dér nu totdéuna...“

„Nu, nu. Nu totdéuna ți-se sfeclesce. Iléna Sandului te scie purta ca'n ițe. Nu'șĭ dă ea totdéuna gura pradă; și mai alesŭ acum, când cércă sĕ i-te jurĭ, că după ce te vei întórce, érășĭ o sĕ vĕ iubițĭ.“

Vorbele Mărinei făcură sĕ-i iésă luĭ Florea sângele'n obrazŭ, pentru ca mai târdiu sĕ se facă galbinŭ ca céra.

Păpușoiulŭ, fiindŭ pusŭ la loculŭ sĕu, Florea adăpă boulenii, îi aduse în curte și intrândŭ apoi în tindă se puse lângă vatra cu jăraticŭ, chipŭ ca și când ar fi frigurosŭ. Lelea Séra, mama luĭ, cum se obicĭnuia adesea, se apropiă de elŭ, îĭ prinse mâna, îĭ netedĭ pĕrulŭ și-lŭ sĕrută ca pe unŭ copilașŭ. Căcĭ de, era unicулŭ feciorŭ la casă, la atâta avere, la atâta norocŭ. Florea nu dicea nimicŭ, clipia numai din ochĭ și pe nevrute scăpă o lacrimă nevĕdută de mamă-sa.

„Ce-i cu tine, Floreo? Nu dicĭ nimicŭ, tacĭ ca pămêntulŭ, parcă tu împarțĭ sorții lumii?“

„Nu, mamă, nu dicŭ nimicŭ. Ce-așŭ mai și dice decâtŭ că așa e cu mine adĭ? Am ajunsŭ sĕ fiu robulŭ unei stăpâne fără milă.“

„Las'o focului jale și dragoste! Ea îțĭ este stăpână, ei îĭ robescĭ tu? Las' că îndată o sĕ chiămămŭ pe fiica luĭ Bulbucŭ sĕ-țĭ ia jalea, sĕ-țĭ stêmpere dorulŭ. Sciu eu léculŭ tĕu.“

Florea, pârjolŭ de mâniă, se uită la mamă-sa în ochĭ, zimbĭ amarŭ și dise:

„Ce mai lécŭ scii sĕ-mĭ aducĭ d-ta mamă, punețĭ-l'aĭ după cuptorŭ!“ și mâhnitŭ eșĭ.

Mărina îlŭ întêmpină în pragŭ. In mânĭ cu câte-va găteje, ea'i atinse obrajii și'i făcŭ semnŭ s'o aștepte în portă. Florea o ascultă.

„Du-te și vedĭ, Iléna ta am audîtŭ că zace de mórte. Spunea mai nainte Veta luĭ Pârjolŭ, că are durerĭ gróznice de capŭ și rosăturĭ la inimă. O fi pățitŭ ceva rĕu. Vedĭ, décă nu cumva e o minciună. Mătușa nu trebue sĕ scie nimicŭ. Eu am sĕ tacŭ, sĕ tacă și petrile și gura și ochii tĕĭ, verișorule.“

Ședea cam departe Iléna. In capulŭ satului Popescĭ, dincolo de pĕrăulŭ, ce curge dealăturea satului într'o înfundătură de sălcii.

Luĭ Florea mai lungŭ 'i se părea gândulŭ ca mersulŭ. Elŭ trecea pe lângă holteii ce dau rótă în jurulŭ fetelorŭ, care eșiseră cu furca, nebăgândŭ în sémă pe nimenĭ, nicĭ chiar pe Vilucă, bunulŭ sĕu prietinŭ. Fetele îlŭ ochiau cu órecare mirare, ér feciorii se întrebau, décă este Florea luĭ Popicŭ orĭ altŭ streinŭ ce sémĕnă luĭ la mersŭ și la statură.

Și astfelŭ merse feciorulŭ bogătanului un cuartŭ de ceasŭ, până ce ajunse dincóce de pĕrĕu, în dreptulŭ casei Sandului.

Sărĭ Florea pĕrĕulŭ. Doi cânĭ începură sĕ latre, dér îi sciŭ elŭ îmblândi iute. Deschise portița și intră în curte. Pe-o ferestruică câte-va rade de lumină băteau în mijloculŭ curții. Florea se străcurà până lângă colțulŭ șurei și stătŭ acolo țĕpênŭ câteva minute. Nicĭ o șóptă nu se audia din nicĭ o parte. Numai pĕrĕulŭ povestia cu sălciile ce-șĭ scuturau frundele palide și-i le dedeau luĭ de moștenire.

„Sĕ intru în casă, orĭ sĕ iesŭ din curte? Sĕ iesŭ, la ce dér am venitŭ? Sĕ intru, ce-o sĕ mi-se întêmple, pe cine voiu găsi acolo? Ce-o sĕ-șĭ închipuéscă badea Sandu, și ce o sĕ vorbéscă satulŭ și lumea de-orŭ audi de felіulŭ gândirilorŭ și faptelorŭ mele?... Dér dică orĭ ce va dice, Ileana mĭ-e dragă, noi ne-am îndrăgitŭ și cine ce are cu dragostea nóstră....?“ Așa se gândi Florea în sine și intră în casă.

In casă nu era nimenĭ. O luminare ardea pe mésă și unŭ pisoiu sta pe lavită ținêndŭ din urîtŭ singurătății. Florea zăpăcitŭ îșĭ roti ochii odată în giuru-i și dândŭ din umerĭ s'apucă sĕ desmerde pisoiulŭ, sĕ-i facă jocŭ cu fusulŭ, ce sta pe mésă încărcatŭ de tortŭ și de, sĕ-șĭ

avutŭ ocasiune sĕ purcédă conformŭ jurămêntului, după care juratulŭ e datorŭ a judeca „după argumentele comparate ale acusei şi ale apĕrării“, pentru că în casulŭ de faţă nicĭ vorbă n'a fostŭ de apĕrare. Forma jurămêntului e totŭ aceeaşĭ şi în casŭ de absenţă, şi în casŭ de îndĕrĕtnicia a acusaţilorŭ.

Obiecţiunea, că acusa a citatŭ neautenticŭ imprimatulŭ incriminatŭ, Curia o respinge ḑicêndŭ, că apĕrarea a avutŭ ocasiune a combate la timpulŭ sĕu citarea pasagiului incriminatŭ, ceea ce însĕ n'a făcut'o.

Nu este motivată nicĭ obiecţiunea, că traducerea imprimatului incriminatŭ nu corĕspunde originalului, pentru că acésta s'a cetitŭ în traducerea autentică şi fără de asta s'a predatŭ juraţilorŭ, când s'au retrasŭ spre consultare, şi originalulŭ românescŭ.

Epistola acusatului către Toma Pechi, presidentulŭ dietei, care epistolă ar sta în strînsă legătura cu publicaţiunea incriminată, n'a fostŭ lipsă sĕ se cetéscă la pertractare, pentru că acea epistolă n'a fostŭ incriminată.

Curia respinge obiecţiunea, că în casulŭ de faţă s'ar fi vĕtĕmatŭ constituţia, atacându-se imunitatea de deputatŭ dietalŭ a acusatului, libertatea cuvêntului şi a comunicării cu alegĕtorii. Judecarea acestei cestiunĭ se ţine de meritulŭ causei, pe când senatulŭ de pressă alŭ Curiei are sĕ se ocupe numai cu cestiunile de formă. In contra acestei obiecţiunĭ, apĕrătorulŭ ar fi trebuitŭ sĕ-şĭ facă escepţiunile când s'a pornitŭ procesulŭ.

Obiecţiunea contra resumatului presidialŭ încă se respinge, pentru că acesta s'a făcutŭ conformŭ §-lui 84 alŭ procedurii.

In fine se respinge şi obiecţiunea contra pedepsei pré marĭ, pentru că pedépsa s'a mĕsuratŭ în cadrulŭ prescrisŭ de lege şi de aceea nu se póte obiecţiona nimica contra ei.

Amŭ comunicatŭ în numĕrulŭ de erĭ, că cu tóte acestea sentinţa n'are putere de dreptŭ, fiindŭ condamnatŭ generalulŭ în absenţă. Se va face decĭ o nouă pertractare.

Congresulŭ naţionalŭ bisericescŭ.

(Raportŭ specialŭ alŭ „Gaz. Trans.“)

Sibiiu, 12/24 Oct. 1888.

Şedinţa a XIII.

Deschiderea la 9 óre a. m. Presidiulŭ ordinariu.

1. Se autentică protocolulŭ şedinţei precedente.

2. Prea Sânţitulŭ Episcopŭ alŭ Caransebeşului, Ioanŭ Popasu, comunică congresului întrunitŭ, că în luna lui Decemvrie a. c. se va serba în Viena alŭ 40-lea anŭ alŭ domniei Măjestăţii Sale împĕratulŭ şi regele nostru *Franciscŭ Iosifŭ I.* (Entusiastice rĕsunete de: „Sĕ trăiască Majestatea Sa Franciscŭ Iosifŭ I.“) Bĕtrânulŭ Episcopŭ continuă apoi ḑicêndŭ, că sub domnia gloriosului Monarchŭ poporulŭ românŭ a primitŭ multe binefacerĭ. Biserica gr. or. cu deosebire nu numai că şĭ-a dobênditŭ metropolia, dér gloriosulŭ domnitorŭ este şi părintele Constituţiunei în puterea, căreia suntemŭ adunaţĭ.

Propune decĭ şi Congresulŭ primesce cu entusiasmŭ, că décă Majestatea Sa va primì deputaţiunea, Escelenţia Sa Metropolitulŭ Mironŭ Romanulŭ sĕ-lŭ bineventeze punêndu-se în fruntea unei deputaţiunĭ, cu a cărei denumire se 'mputernicesce Escelenţia Sa Metropolitulŭ, éră décă nu se vorŭ primì deputaţiunĭ, atuncĭ Esc. Sa sĕ-lŭ bineventeze în numele Congresului prin o adresă omagială, care va avé a o presenta în modulŭ ce-lŭ vorŭ afla mai potrivitŭ.

Escelenţia Sa Metropolitulŭ preşedinte enunţă acestŭ conclusŭ, éră Congresulŭ ia la cunoscinţă acestŭ enunţiatŭ, cu repeţite: „sĕ trăiască Majestatea Sa Franciscŭ Iosifŭ I.“

Ordinea ḑilei.

3. Comisiunea şcolară prin raportorulŭ sĕu *Velovanŭ* raporteză, că s'a constituitŭ sub presidiulŭ părintelui arch. Dr. Ilarionŭ Puşcariu, dă apoi cetire raportului metropolitanŭ, ca senatŭ şcolarŭ, din care se vede, că afacerile şcolare peste totŭ progreséză, cu tóte greutăţile ce i-se punŭ în cale.

Comisiunea face propunerea a se completa formulariulŭ datelorŭ statistice încă cu următórele rubricĭ: Câte comune avemŭ fără şcóle confesionale, câte fără nicĭ o şcólă; câte şcóle neconfesionale fără caticheţĭ de ai noştri, câte cu caticheţĭ, câte şcóle de ale nóstre s'au prefăcutŭ în şcóle de statŭ séu comunale şi viceversa.

V. Babeşŭ face propunerea, ca respectivele Consistorii diecesane sĕ arate tóte mandatele estraordinare, carĭ ne-au silitŭ la regresŭ séu ne-au îndemnatŭ la progresŭ.

Propunerea se primesce cu adausulŭ, ca sĕ fiă înşirată lângă propunerile Comisiunii ca punctŭ de sine stătătorŭ.

4. Comisiunea şcolară prin raportorulŭ *Velovanŭ* raporteză, că în privinţa cărţilorŭ şcolare oprite, ministrulŭ cultelorŭ şi alŭ instrucţiunii a datŭ acea dasluşire, că tóte cărţile oprite, décă se vorŭ îndrepta pasagele dificultate, potŭ fi admise ca cărţĭ de instrucţiune.

5. Cu respectŭ la inspecţiunea şcolară, Comisiunea şcolară prin raportorulŭ *Velovanŭ* propune şi congresulŭ primesce:

Consistoriulŭ Metropolitanŭ sĕ adune date dela Consistoriele eparchiale, cum se face inspecţiunea în fiă-care eparchie atâtŭ în privinţa administraţiunei, ca şi a instrucţiunei. Din datele primite de fiă-care eparchiă sĕ compună unŭ proiectŭ de conclusŭ cum are a se îndeplinì inspecţiunea în întrega Metropoliă.

6. Totŭ comisiunea şcolară arată, că după raportulŭ Cons. Metrop. pedecile, carĭ le întêmpină învĕţămêntulŭ şi carĭ au fostŭ specificate în protocolulŭ congresului din 1886 sub Nr. 140, mai esistă încă şi astăḑĭ.

Comisiunea face propunerea, ca Consistoriulŭ Metropolitanŭ în acéstă privinţă sĕ céră date speciale dela consistorienle eparchiale despre mijlócele întrebuinţate pentru delăturarea fiă-cărei pedecĭ şi că ce resultatŭ au avutŭ aceea. — Propunerea se primesce.

7. Se raporteză, că regulamentulŭ pentru organisarea uniformă a învĕţămêntului în întrégă metropolia este în lucrare.

Se propune şi Congresulŭ decide, ca Consistoriulŭ Metropolitanŭ sĕ stăruiéscă a se finalisa acéstă lucrare câtŭ mai curêndŭ.

8. Se comunică din partea Comisiunii, că la representaţiunea făcută de consistoriulŭ metrop. către guvernŭ în causa suprarevisuirii casurilorŭ disciplinare, care finescŭ cu destituirea respectivului învĕţătorŭ, până astăḑĭ n'a urmatŭ nicĭ unŭ rĕspunsŭ.

Propune decĭ şi congresulŭ primesce a se reînoi acéstă representaţiune.

La propunerea deputatului *Babeşŭ*, se primesce şi adausulŭ, „că décă n'ar folosi nicĭ representarea reînoită, sĕ se facă o adressă către dietă şi în casŭ de lipsă chiar către Maiestatea Sa Regele.“

9-a. Totŭ comisia şcolară prin raportorulŭ Stefanŭ Iosifŭ comunică, că tóte eparchiile au declaratŭ, că recunosc necesitatea de a se înfiinţa o Preparandiă pentru pregătirea de învĕţătorese, dér de presentŭ nu dispunŭ de mijlócele necesare.

Comisia propune a se transpune causa la consistoriulŭ metropolitanŭ spre a o ţinè în evidenţă până la timpŭ mai oportunŭ.

Ioanŭ cav. de *Puşcariu* propune a se însărcina Consistoriulŭ metropolitanŭ cu facerea unui proiectŭ, cum s'ar putea înfiinţa unŭ fondŭ anume spre acestŭ scopŭ apelândŭ cu deosebire la publiculŭ femeiescŭ.

Prea sânţitulŭ Episcopŭ Ioanŭ *Meţianu* propune, ca consist. metropolitanŭ sĕ se pună în înţelegere cu associaţiunea transilvană, décă n'ar fi posibilŭ cu órecarĭ contribuirĭ din partea eparchielorŭ a se înfiinţa cursurile de preparandiă pentru învĕţătorese pe lângă şcóla de fete superióră din Sibiiu, adaugêndu-se încă 2 clase.

Tóte trei propunerile se primescŭ.

Cu acésta şedinţa se 'ncheiă, după ce s'a anunţatŭ, că proxima şedinţă se va ţinè astăḑĭ la 5 ore p. m.

Societatea „România Jună.“

Viena, 27 Octomvrie 1888.

In 25 st. n. a lunei curente s'a ţinutŭ în Viena şedinţa de întrunire a studenţilorŭ academicĭ Românĭ, ce facŭ parte din societatea „România Jună.“

Au fostŭ de faţă mulţĭ tinerĭ, fiindŭ între ei membri şi nemembri ai susŭ numitei societăţĭ, precum şi mai mulţĭ óspeţĭ. Era o mândră adunare, mândră mai alesŭ, că întrunea în sine ómenĭ alŭ cărorŭ interesŭ viu era, ca înţelegêndu-se între sine sĕ decidă asupra progresului, asupra viitorului societăţii din sînulŭ căreia ei făceau parte.

Şedinţa s'a deschisŭ la órele 8 sub presidiulŭ D-lui Vice-preşedinte alŭ societăţii „România Jună“ Axente, stud. med., care printr'o vorbire fórte potrivită bineventă pe cei de faţă. Indată după acésta urmà cetirea nominală a membrilorŭ şi constatându-se majoritatea, s'a păşitŭ la discutarea raportului Comisiunii revĕḑĕtóre. Discusiunea a fostŭ animată, cu tóte astea a decursŭ într'unŭ mersŭ regulatŭ, ceea ce dovedea unŭ spiritŭ de ordine alŭ membrilorŭ. La desbatere au luatŭ mai mare parte d-nulŭ Stolojanŭ stud. fil. şi d-lŭ Bodea stud. med. S'au ţinutŭ mai multe vorbirĭ, dintre carĭ de mai mare însĕmnătate e aceea de deschidere a şedinţei, a d-nului Axente stud. med. în care domniasa arătà însemnătatea ce o are „România Jună“ pentru Românĭ; au mai vorbitŭ apoi d-nulŭ Drd. Iuliu Mera, despre cursulŭ actualŭ alŭ societăţii şi D-nulŭ A. Perşinariu stud. techn. despre inducţiunea sentimentului şi d-lŭ Drd. Draghiciu, amusândŭ prin humorulŭ sĕu deosebitŭ întréga societate la partea socială. Pe la 11 óre se depărtară tinerii avêndŭ fiă-care via speranţă, că „România Jună“, décă nu este, va devenì una dintre cele mai bune şi mai puternice societăţĭ.

Unŭ óspe.

Convocare.

In sensulŭ §-lui 12 alŭ statutelorŭ „Reuniunei femeilorŭ române din Sibiiu“ se convócă prin acésta pe ḑiua de *Duminecă în 4 Noemvre n. (23 Octomvre v.) 1888 la 3 óre după améḑŭ* a **XII. adunare generală ordinară** în localulŭ societăţii de lectură română din Sibiiu (Strada Cisnădiei Nr. 7.) Obiectele: 1) Raportulŭ comitetului. 2) Staverirea bugetului pe anulŭ viitorŭ. 3) Propunerĭ eventuale.

Toţĭ onor. membri ai Reuniunei suntŭ rugaţĭ a participa la acéstă adunare generală.

Sibiiu, în 15 (3) Octomvre 1888.

Maria Cosma, presid. **Dr. Octavianŭ Russu**, secretarŭ.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

Hamburg, 30 Octomvre. Impĕratulŭ a sositŭ la améḑŭ. Entusiasmulŭ suteloŕŭ de mii de ómenĭ nu se póte descrie. La toastulŭ primarului ḑise împĕratulŭ, că călĕtoriile ce le-a întreprinsŭ, le-a făcutŭ în interesulŭ păcii, comerţului, industriei şi bunăstărei patriei. La 7 óre séra a plecatŭ împĕratulŭ.

Friedrichsruhe, 30 Octomvre. Impĕratulŭ a sositŭ la $7^1/_2$ ca sĕ visiteze pe cancelarulŭ imperiului.

Berlinŭ, 30 Octomvre. Biuroulŭ „Wolf“ anunţă, că scirile despre unŭ atentatŭ îndreptatŭ în Kutais contra Ţarului se declară din parte competentă ca neîntemeiate.

Cursulŭ pieţei Braşovŭ

din 28 Octomvre st. n. 1888.

Bancnote românescĭ	Cump.	9.33	Vênd.	9.40
Argintŭ românescŭ .	„	9.30	„	9.35
Napoleon-d'orĭ . . .	„	9.62	„	9.65
Lire turcescĭ . . .	„	10.90	„	10.95
Imperialĭ	„	9.90	„	9.95
Galbinĭ	„	5.72	„	5·77
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	—.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	98.50
Ruble rusescĭ . . .	„	127.—	„	128.—
Discontulŭ	$6^1/_2$—8% pe anŭ.			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 29 Octomvre st. n. 1888.

Renta de aurŭ 4%	101.65
Renta de hârtiă 5%	92.60
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare .	144.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	97.60
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	—.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	116.—
Bonurĭ rurale ungare	104.90
Bonurĭ cu clasa de sortare	104.70
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timişŭ . . .	104.40
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.40
Bonurĭ rurale transilvane	104.40
Bonurĭ croato-slavone	104.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	99.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	130.75
Losurile pentru regularea Tisei şi Seghedinului	123.—
Renta de hârtiă austriacă	82.05
Acţiunile băncei austro-ungare . . .	873.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungar. .	305.50
Acţiunile băncei de creditŭ austr. .	311.70
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.76
Napoleon-d'orĭ	$9.62^1/_2$
Mărcĭ 100 împ. germane	59 45
Londra 10 Livres sterlinge	121.30

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

---

uite că a venitŭ la Ileana cea bolnavă de mórte, vorba Mărinei.

Intr'unŭ târḑiu Florea aude nisce paşĭ. Tresărì nu atâtŭ de témă, câtŭ de bucuriă, şi deschise uşa sĕ întêmpine pe Ileana. Când colea ce sĕ'i véḑă ochii? O namilă de omŭ, lungŭ ca dorulŭ, palidŭ ca spaima, rece ca mórtea, păşì spre elŭ, rĕcnì ca unŭ taurŭ sĕlbatecŭ şi-lŭ apucà pe Florea de mână.

Feciorulŭ bogatului Popicŭ încremenì de frică. I-se încleştà gura, pĕrul i-se făcù măciucă în capŭ şi nu putea scóte leacŭ de graiu.

Streinulŭ la unŭ semnŭ datŭ eşì, ér Florea rĕmase pironitŭ pe locŭ. Vrù sĕ ésă apoi şi elŭ şi în clipa când îşĭ ḑicea „Sĕ scii Ileană, că de dragulŭ tĕu am sĕ-mĭ facŭ sfîrşitulŭ“, badea Sandu întrà în casă.

„Bună séra, bade Sandule, ce bine că venişĭ, ce sufletŭ de omŭ eştĭ d-ta! Dér unde-i Ileana?“

„Aicĭ!“ rĕspunde drăguţa de fată de după spatele lui Sandu.

Florea nu'şĭ putea da sémă de ceea ce s'a petrecutŭ cu elŭ, şi nu scia: a fost o glumă, orĭ o rĕutate. Ca şi când nu ar fi fostŭ nimenĭ, le spuse uumai că elŭ, auḑindŭ o veste rea, a venitŭ sĕ-i véḑă şi fiindŭ aci sĕ-i cérà lui nenea Sandu nisce nueluşe de legatŭ snopii de pae de păpuşoiu; dér Florea, ne mai aşteptândŭ sĕ'i dea nueluşele, plecà.

Ileana îlŭ petrecù până în marginea pĕrĕului, unde stringêndu-i mâna şi netedêndu-i obrajii îi ḑise: „nópte bună“ şi se 'ntórse repede în casă la tată-sĕu sĕ-i dea de cină.

Florea mergea spre casă cu sufletulŭ mâhnitŭ de cele ce se petrecuseră. Când era în dreptulŭ porţii lui Bulbucŭ, auḑi unŭ rîsŭ cu hohotŭ.

„De unde casa gólă, de unde lumînarea singură pe mésă, de unde namila de omŭ?“ îşĭ gândea elŭ, ş'apoi îşĭ ḑise: „Multe potecĭ are dorulŭ, fi-l'ar fi mâncatŭ pustia!“ (Va urma.)

Avisŭ d-lorŭ abonaţĭ!

Rugăm pe d-nii abonaţĭ ca la reînoirea prenumeraţiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ şi numerii de pe făşia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Domnii, ce se abonéză din nou, sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ şi sĕ arate şi posta ultimă.

Totodată facemŭ cunoscutŭ tuturorŭ D-lorŭ abonaţĭ, că mai avemŭ din anii trecuţĭ numerĭ pentru complectarea colecţiunilorŭ „Gazetei“, precum şi câteva întregĭ colecţiunĭ, pentru carĭ se potŭ adresa la subsemnata Administraţiune în casŭ de trebuinţă.

Administraţ. „Gaz. Trans.“

Sosirea şi plecarea trenurilorŭ şi postelorŭ în Braşovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Braşovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 10 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 10 minute diminéţa.

2. Dela Braşovŭ la Bucurescĭ:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 302: 5 óre 37 minute diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după amédĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Braşovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de amédĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

Tipografia A. MUREŞIANU, Braşovŭ.